

ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΤΗΣ "ΜΕΓΑΛΗΣ ΣΤΡΑΤΙΑΣ,"

Μια καταπληκτική γυναίκα, «Πελεγμένη φίλη» στρατιωτών, υπαξιωματικών, αξιωματικών και στρατηγών. Τα φιλά, πού κάνει καλὰ έναν τραυματία. Οί έρωτες της Σαρλόττας με τάρχου. Από πλανοδία

τινὸν, τὸν ἐπιβίβασεν εἰς ὑποστράτηγο καὶ τὸν ἔκανε ἀρχηγὸ τοῦ Ἐπιτελείου του!

Ὁ νεαρὸς ὑποστράτηγος δὲν ἤξερε πῶς νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τὴν ὡραία τροφοδότιδα. Τὸ πρῶτο πού ἔκανε, ἦταν νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ἀπ' αὐτὴν τὴν βαρεὶά καὶ ἐπικίνδυνη δουλειά, τὸ δεύτερο, νὰ τῆς παραγγείλῃ ὡραία φορέματα στὸ Παρίσι. Τώρα πειά, ἡ Σαρλόττα Μπριάν ἦταν μονάχα κατ' ἑξῆς τροφοδότις, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μπορῇ νὰ παρακολουθεῖ τὸ στρατεῦμα. Ντυμένη σὰν πριγκηπέσσα, εἶχε γίνῃ ἡ ἐπίσημη «πολεμικὴ φίλη» τοῦ στρατηγοῦ Οὐντινῷ!

Ὁ νεαρὸς στρατηγὸς ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζὺ τῆς. Ἡ ὡραία Σαρλόττα ἔμενε κοντὰ του, στὸ Ἐπιτελεῖο. Ἦταν ἡ χαριτωμένη του φίλη, ἡ γλυκεῖα του συντροφίσσα, ἕνα μόνο δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ εἶνε: πιστή! Τέσσερα χρόνια, πού ἔμενε κοντὰ του, τὸν ἀπατοῦσε διαρκῶς, τὸν ἀπατοῦσε τόσο ἀθώβηρτα, ὅσο ἀθώβηρτα τὸν εἶχε ἀγαπήσει! Καὶ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ Οὐντινὸς εἶχε τόσο προοδεύσει στὸ στρατεῦμα, εἶχε τὴν δουλειά καὶ τόσες εὐθύνες, ὥστε δὲν τοῦ ἔμενε καιρὸς νὰ ζητοῦ γιὰ τίς ἀπιστίας τῆς ὡραίας Σαρλόττας πού!

Τέσσερα χρόνια κράτησε αὐτὸ τὸ πολεμικὸ εἰδύλλιο. Στὸ τέλος ὅμως, ὅταν ὁ Ναπολεὼν, ἀπὸ Πρώτος Ὑπάτος ἔγινε Ἀυτοκράτωρ, ἀρχίσε νὰ ἐνδιαφέρεται περισσότερο γιὰ τὴν ἀξιοπρέπειά τῶν ἀνωτέρων τουλαχίστον στρατηγῶν του. Καὶ τότε, ὁ Οὐντινὸς ἔλαβε μὴ διαταγὴ ἀπὸ τὸ Παρίσι, σύμφωνα με τὴν ὁποία ἔπρεπε νὰ τακτοποιήσῃ τὰ ταχῦτερον τὰς χερσέων του πρὸς τὴν Σαρλότταν, ἡ χερὰν Μπριάν». Νὰ τακτοποιήσῃ τίς χερεὶς πού εἶχε μαζὺ τῆς; Νὰ τὴν παντρευθῆ λοιπόν; Μὰ ὁ νεαρὸς στρατηγὸς ἦταν ἤδη παντρεμένος, στὴν πατρίδα του τὸν περιέμενε, τρυφερὴ καὶ καρτερικὴ, ἡ γυναίκα του, ἡ ὁποία ἤξερε θέβαι τὸ εἰδύλλιο τοῦ αὐζύου τῆς, τὸ πού συγχωροῦσε ὅμως ἐξ ἀφορμῆς τοῦ πολεμίου. Νὰ τὴν ἀποχωρήσῃ τότε:

—Βλέπει, πῶς ἄλλος τρόπος δὲν ὑπάρχει! τὸ εἶπε ἡ ὡραία Σαρλόττα, ἡ ὁποία δὲν τὸ πῆρε καὶ τόσο βαρεὶά τὸ πρᾶγμα.

—Καλὰ, ἀπάντησε ὁ στρατηγός. Μὰ στάσου, καὶ θὰ κάνω κάτι!

Κάθησε τότε καὶ ἔκανε μίαν ἀναφορά στὸν αὐτοκράτορα. Ἦταν πρῶτος νὰ ὑποαχθῆ στὴ διαταγὴ του, μὰ δὲν ἤθελε, αὐτὸς ἐντιμὸς ἄνθρωπος πού ἦταν, νὰ ἀφήσῃ ἀπροσάτευτῃ τοὺς πέντε δρόμους, τὴν οἰκίαν του. Δυστυχῶς, πολὺ λίγο εἶχε φροντίσει νὰ κάμῃ οἰκονομίας σὲ ἄλλο τὴν ζωὴ, καὶ δὲν εἶχε οὔτε δύο χιλιάδες φράγκα νὰ τῆς δώσῃ, τὴν ἡμέρα πού θὰ τὴν ἀποχωρίζεταν. Ὁ αὐτοκράτωρ ἔβριχε πολὺ λογικῶς τὴν αἰτίαν. Καὶ ὁ γενικὸς ταμίας τοῦ στρατοῦ ἔλαβε διαταγὴ νὰ μετρήσῃ στὴν ὡραία Σαρλόττα πενήντα χιλιάδες φράγκα!

Ἡ Σαρλόττα ἀφῆσε τὸν φίλο τῆς ἱκανοποιημένη. Δὲν ἦσαν ἄλλωστε μονάχα τὴν πενήντα χιλιάδες φράγκα. Χάρης στὸν Οὐντινὸν, εἶχε περάσει ἀπὸ τοὺς κύκλους τῶν ὑπαξιωματικῶν καὶ τῶν κατατῆρων ἀξιωματικῶν, στοὺς κύκλους τῶν ἀνωτέρων καὶ τῶν στρατηγῶν. Τώρα, μποροῦσε νὰ κάμῃ καὶ ἐπιλογὴ τῶν φίλων τῆς...

Αὐτὸ καὶ ἔκανε. Ἀναρίθμητο εἶνε οἱ ἔρωτες πού εἶχε μετὰ ἀνωτέρους καὶ ἀνωτάτους ἀξιωματικούς τῆς Μεγάλῃς Στρατίας. Συγχρόνως ὅμως ἦταν καὶ φρόνιμη καὶ διακριτικὴ. Ὅταν καμμιὰ φορὰ, πῆγαινε στὸ Παρίσι, φρόντιζε νὰ ἐμφανίζεται ὅσο τὸ δυνατόν ὀλιγωρῶν, γιὰ νὰ μὴν ἐκθέτῃ τοὺς φίλους τῆς. Ἄλλωστε, προτιμοῦσε ἀπὸ τὸ Παρίσι τὰ πεδία τῶν μαχῶν. Μαζὺ μετὸν στρατηγὸν Λάν γύρισε ἄλλο τὴν Γερμανία, μαζὺ μετὸν συνταγματάρχη Μόνσευ ὀλόκληρη τὴν Ἰσπανία. Κατὰ τὴν μεγάλῃ ἐκστρατεία τῆς Ρωσσίας, ἦτο «προσκολλημένη» στὸν ἐνδόξο στρατηγὸν Νέυ.

Ὁ ρόλος πού ἄρχισε νὰ παίζῃ ἡ ὡραία Σαρλόττα, ἐγένετο τώρα διαρκῶς σημαντικότερος. Στὶς παραμονὲς τῆς μεγάλῃς μάχης τῆς Βαλέντινας, οἱ δύο στρατηγοὶ τοῦ Ναπολεόντος Λάν καὶ Ντυπόλ διεφώνησαν γιὰ τὴν τακτικὴν πού ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήσουν, ἐμῶλωσαν, καὶ μετὰ αὐτὸν καυᾶ τους, ἀπεσύρθη ὁ κα-

ΔΟΥ... Θὰ σὰς μιλῶσουμε σήμερα γιὰ μὰ καταπληκτικὴν πράγματι γυναίκα, τὴν ὁποία συναντοῦμε στὰ παρασκήνια τῆς ἱστορίας τῶν πολεμῶν καὶ τῶν θριάμβων τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος. Ἡ γυναίκα αὕτη λέγεται Σαρλόττα Μπριάν καὶ εἶνε γνωστὴ στὴν ἱστορία μετὸν ἐπωνυμία «Ἡ ἀγαπημένη τῆς Μεγάλῃς Στρατίας». Ὁ ρόλος πού ἔπαιξε στὸν Ναπολεόντινο στρατὸ, εἶνε ἀρκετὰ περιέργως καὶ πολὺ ἐνδιαφέρον.

Στὰ 1799, ἡ Σαρλόττα Μπριάν, ἡ ὁποία ἦταν μίαν νεαρὴ καὶ ὡρασιότατη χηροῦλα, δὲν ἔβριχε ἄλλον τρόπο νὰ ζῆσῃ, ἀπὸ τὸ νὰ γίνῃ τροφοδότις στὸ στρατεῦμα τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, τὸ ὁποῖο, στὴν ἐποχὴ ἐκείνη, εἶχε ἀρχίσει τὴν μεγάλῃ ἐκστρατεία του στὴν Ἑβρώπῃ. Ὁ μακαρίτης ὁ ἄνδρας τῆς εἶχε ἀφήσει ἕνα κάρρο καὶ ἕνα ἄλογο. Μὲ μερικὰ χρηματάκια πού ἐξοικονόμησε, ἡ Σαρλόττα ἀγόρασε λίγα τρόφιμα, λίγα σαχαρατὰ, σιγάρα καὶ μερικὰ ἄλλα πράγματα χρήσιμα γιὰ τοὺς στρατιώτες, τὰ φορτίωσε ἐπάνω στὸ κάρρο καὶ ἀκολούθησε τὸν στρατὸ.

Γρήγορα, ἀρχίσε νὰ κάνῃ χρυσὴ δουλειά. Οἱ ἀξιωματικοὶ τῆν ἐπροσάτειαν, οἱ στρατιῶται τὴν ἀγαποῦσαν. Ἦταν, ὅπως εἶπαμε, νὰ καὶ ὡμορφῇ. Μέσα στὶς σκληρὰς κακουχίας τῆς ἐκστρατείας, μέσα στὴ φωτιά τῶν μαχῶν, ἡ παρουσία τῆς ἀνάμεινε στὸ στρατεῦμα ἦταν μὴν παρηγοριὰ γιὰ ὅλους. Στὶς κατασιγήσεις, γύριε ἀνάμεινε στὶς σκηνές, πούλοῦσε τὰ μικροπράγματά τῆς, ἀστεϊεύονταν μετὰ τοὺς φαντάρους. Ἐπειτα ἀπὸ τίς μάχες, περιπολοῦσαν τοὺς τραυματίας. Ἐκανε ὅτι μποροῦσε, γιὰ νὰ γίνεταί χρησιμὸν καὶ εὐχάριστῃ. Γιὰ χάρι τῆς, οἱ στρατηγοὶ ἀρχίσαν νὰ μὴν ἐπιμένουν στὴ διαταγὴν τοῦ αὐτοκράτορος, πού ἀπαγόρευε στοὺς πλανοδίουσ καὶ γενικῶς στοὺς ξένους, νὰ πλησιάζουν τὸ στρατὸ...

Ἔτσι ἦσαν στὴν ἀρχὴ τὰ πράγματα μετὸν ὡραία Σαρλόττα, ὅταν ἔξαφνα, στὴν μεγάλῃ μάχῃ τῆς Ζυρίχης, τραυματιόθηκε ὁ συνταγματάρχης Οὐντινὸν. Οἱ στρατιῶται του τὸν πῆραν στὰ χέρια καὶ τὸν ἔβγαλαν ἐξω ἀπὸ τὴν φωτιά τῆς μάχης. Μὰ τὸ νοσοκομεῖο ἦταν πολὺ μακρῶς, καὶ οἱ στρατιῶται ἔπρεπε νὰ γυρίσουν στὶς τάξεις τους. Εὐτυχῶς, εἶδαν ἐκεῖ κάπου τὸ ἀσθεῖ καὶ τῆς Σαρλόττας. Στάπλωσαν σ' αὐτὸ ἐπάνω τὸν πληγμῆνο καὶ τῆς περιγύγαιλαν νὰ τὸν πάσῃ τὸ νοσοκομεῖο.

Τὸ ἀσθεῖ ἐκίχησε. Ὁ νεαρὸς συνταγματάρχης ἦταν βαρεὶά τραυματισμένος, εἶχε γάσει τίς ἀσθήσεις του. Ἡ Σαρλόττα τὸν λυτήθηκε πολὺ. Μὲ δάκρυα στὴν ἀρχὴ, καὶ ὅταν εἶδε πῶς αὐτὰ δὲν ἔβριχαν ἀποτέλεσμα, μετὰ χάδια καὶ μετὰ φιλιὰ, προσέβριχε νὰ τὸν συνεφέρει. Καὶ ὅταν, ὕστερα ἀπὸ κάμποση ὥρα, ὁ νεαρὸς Οὐντινὸν ἀνοιξε ἐπιτέλους τὰ μάτια του, εἶδε νὰ σκύβῃ ἐπάνω του καὶ νὰ τοῦ χαμογέλα ἡ ὡραία Σαρλόττα. Τῆς χαμογέλασε κι' αὐτὸς, ἐνῶ πίσω τους ἔκαναν θραοὶ ἡ σφαῖρες καὶ τὰ κανόνια...

Στὸ νοσοκομεῖο, ἡ νεαρὴ χήρα δὲν ἄφησε οὔτε μίαν στιγμὴ μονάχον τὸν κομψὸ συνταγματάρχη τῆς. Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς ἔβδομάδες, αὐτὸς εἶχε γίνῃ ἐντελῶς καλά. Καὶ τὴν ἡμέρα πού μποροῦσε νὰ ἐναναφορῆσῃ τὴν στολή του, ἔδωσε ἕνα θερμὸ φιλὶ στὴν ὡραία Σαρλόττα...

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ, μίαν διαταγὴν τοῦ στρατάρχου, εἶχε προσκολληθεῖ τὴν τροφοδότιδα στὸ ἐπιτελεῖο του καὶ αὐτὸ τὴν ἀνάγκασε νὰ χωρισθῇ προσωρινῶς ἀπὸ τὸν συνταγματάρχη τῆς. Καινούργια βάρσανα εἶχαν ἐβρῆ πάλι τὸν ἀτυχὸ Οὐντινὸν. Ὁ στρατάρχης, ὁ περὶφημος Μασένα, ὁ ὁποῖος δὲν τὸν χάνετο διόλου, διότι τοῦ εἶχε κλέψει κάποτε μίαν φίλην του, ἔβριχε εὐκαρία, πού ὁ Οὐντινὸς εἶχε μείνει χωρὶς διοίκησι, καὶ δὲν ἤθελε νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα οὐτάγμα νὰ διοικήσῃ. Ἡ ὡραία Σαρλόττα ἔβριχε πάλι εὐκαρία νὰ τοῦ φανῇ χρησιμὴ. Παρουσιάσθηκε μίαν ἡμέρα στὸ στρατάρχη, καὶ αὐτὸς ἔφερε πῶς τοῦ μίλησε καὶ πῶς τὸν παρακάλεσε. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν, ὁ στρατάρχης πού δὲν ἤθελε οὔτε ἕνα οὐτάγμα νὰ δώσῃ στὸν Οὐντινὸν...

θένας στην σκηνή του. Ή στιγμή ήταν κρίσιμη, ή φιλονεικία των δύο στρατηγών άπειλούσε με μία θραειά ήττα τα αυτοκρατορικά στρατεύματα. Τότε έπεσέν ή ώραία Σαρλόττα. 'Ο Ντυμπόν ήταν ό φίλος της ής έποχής έκείνης, ό Λάν είχε έπίσης διατελέσει φίλος της. Μίλησε στον ένα και στον άλλον, παρακάλεσε και τον ένα και τον άλλον. Σε μία ώρα, έπέτυχε να τους συμφιλιάσει 'Η μάχη άρχισε και τελείωσε με μία περιφανή νίκη!

Ο αυτοκράτωρ τά έμαθε όλα αυτά. Καί έπειτα από μερικές μέρες, έστειλε στην ώραία Σαρλόττα ένα χρυσό μετάλλιο, με την έπιγραφή: «Στήν Σαρλόττα Μπριάν, για τίς ό π η ρ ε σ ι ε ς π ο ύ προσέφερε στον Α αυτοκράτορα και στη Γαλλία!»

Έπικολούθησε μία άλλη έποχή θριάμβων, τόσο για ή στρατία του Ναπολέοντος, όσο και για την ώραία Σαρλόττα. Σ'α 1812, ό αυτοκράτωρ την συνήτησε, για πρώτη φορά, στη Μόσχα. Μόλις την είδε, έφώναξε:

—Νά την, ή άγαπημένη ής «Μεγάλης Στρατιάς»!
 Έπειτα, ήρθε ή έποχή των άτυχιών, ής ήττας. 'Η Σαρλόττα ήταν φίλη του στρατηγού Μαριμόν, όταν αυτός άφησε έπιτηδες να τον αυλιάζουν οι Πρώσοι αιχμάλωτο, μαζί με τό 'Επιτελείο του. Όταν ή ώραία χήρα άντελήθη την προδοσία του στρατηγού, του έσκασε δύο χαστούκια! Κατόρθωσε δέ με έναν νεαρό άνθρακωγαγό, να διαφυγή την αιχμαλωσία και στην έλευθρία μάχη του Βατερλώ ήταν στην άκολουθία του στρατηγού 'Ερίλον. Έπειτα από την τραμακτική έκείνη ήττα, τά ίχνη της χάθηκαν. Μόνο μετά δέκα πέντε χρόνια, ξαναγίνε λόγος γι' αυτήν. Όταν πέθανε...

Στις 23 Νοεμβρίου του 1830, είχε πεθάνει στο Παρίσι μία κάποια «κόμησα ντε Μπριανκούρ», ή όποια από πολύν καιρό κατείκοσε σε ένα μικρό σπιτάκι μιάς άπόμακρης συνοικίας. 'Η κόμησα ήταν ήλικιωμένη, διατηρούσε όμως τά ίχνη μιάς παλάς άμορφιάς. Ζούσε εκεί άπομονωμένη, χωρίς σχέσεις με ή γειτονιά. Μονάχα από καιρό σε καιρό, έπιγγαναν και την έπισκεπτόντουσαν μερικοί ήλικιωμένοι έπίσης και σοβαροί κύριοι, παλιοί στρατιωτικοί προσνάδες, οι όποιοι και φαίνεται ότι την έθωρούσαν. Μερικοί απ' αυτούς ήταν και άνάπηροι...

Τη μέρα όμως πού πέθανε ή «κόμησα», όλη ή συνοικία σημάχθηκε στο πόδι. Ένα πλήθος άμάξια, με πολλούς κυρίους, μερικά και με οικόδημα και με έφιππους άκολουθίες, πήγαν και στάθηκαν έμπρός στην πόρτα του μικρού σπιτιού της. Ένα πλήθος έπίσης γηραιών ανθρώπων του λαού, πού θα ήταν άλλοτε γενναίοι πολεμιστά, γιατί τού στήθη τους ήταν γεμάτα παράσμα, μαζεύθηκε έκει, γιά να άκολουθήση την κηδεία. Στο τέλος, έφθασε και ένας άνθρακωγός, ό όποιος ήταν γνωστός σε όλόκληρο τό Παρίσι.

—'Ο στρατάρχης Ουντινό!... ψιθύρισαν κατάπληκτοι οι γείτονες και ή γειτονία...

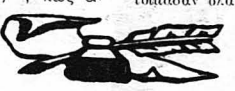
Και έτσι έγινε ή κηδεία ής Σαρλόττας Μπριάν, ής άγάπημένης ής «Μεγάλης Στρατιάς», στην όποια, λίγον καιρό πριν από την ήττα και την έξορία του, ό Ναπολέων είχε δώσει τον τίτλο ής κομήσης ντε Μπριανκούρ, «εις άντα μοιθήν των πραγμάτων ό π η ρ ε σ ι ω ν, τ ά ς ό π ο ι ά ς προσέφερε εν είς τον Α αυτοκράτορα και την Γαλλίαν»!...

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

'Αναλόγως πρós τον πληθυσμό της, ή Γερμανία, έν συγκρίσει πρós τά άλλα έθνη, έχει τόσο περισσότερο μύσας. 'Από μία τελευταία στατιστική ής Κοινωνίας των Έθνών, πληροφορούμεθα ότι, ένó στην 'Αγγλία στους έκατό μαθητές οι είκοσι μόνον έννε μύσες, στην Γερμανία ή αναλογία έννε 47 μύσες!

Οί 'Αμερικανοί γιά την έξολόθρευση των ποτικών χρησιμοποιούν τόν ήλεκτρισμό. Στις κουζίνες τους, στις βιβλιοθήκες τους και στις άποθήκες, τοποθετούν λεπτά ήλεκτροφόρα σύρματα μικράς έντάσεως και τ' άλείφουν με τυρί. Τα ποτικα τραθειώνται απ' την μυρωδιά του τυριού κοντά στα ήλεκτροφόρα σύρματα, αλλά, μόλις άκούμησουν την μυτίστα τους άπάνι, σ' αυτά ψοφούνε. Χιλιάδες πτόματα ήλεκτροπήχταν ποτικών μαζεύουν καθημερινώς οι ειδικοί υπάλληλοι ής Δημαρχίας ής Φιλαδέλφειας από τά σπίατα και τά καταστήματα ής πόλεως. 'Υπολογίζουν δέ οι 'Αμερικανοί όγεινολόγοι, πώς άν ή μεθόδος αυτή της καταπολέμησης των έννοχλητικώτερων τρακτικών στον άνθρωπο εφαρμοσθή και στους άγρούς, μέσα σε δύο χρόνια, τό πολύ, δέν θα ζή ούτε ένας ποτικός στις 'Ηνωμένες Πολιτείες.

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΣΟΥΠΑ ΜΕ... ΧΑΛΙΚΙΑ...

[Τό κáθημα ένός φιλαργύρου]

Σούπα με χάλικια! Αυτό τό φαγητό δέν τό φάρα ή «Μαγειρίτζη» του Τσελεμεντί, ούτε καμιά άλλη Μαγειρίτζη. Κι όμως μαγειρεύεται, ή μάλλον μαγειρεύτηκε χάποτε, και νά ή συνταγή του και ή ιστορία του.

Κάποτε πού ό Γαλλικός στρατός είχε μείνει γυνάστια, ό άξιοματικοί και ό υπαξιωματικοί κοιμόντουσαν νάβε βράδυ στα διάφορα σπίτια ής επαρχιακής πόλεως, κοντά στην όποια βρισκόντουσαν. Φυσικά τό κάθε σπίτι φιλεταμίθιζε να περιποιηθή όσο μπορούσε καλύτερα τους άξιωματικούς και υπαξιωματικούς πού φιλοξενούσε.

Ανά λογία όμως είχαν την άτυχία να σπάζουν να καταλάσουν στο σπίτι ένός διασήμου ταγγιόνη. Αυτός ό επαρχιώτης ήταν ένας σταγγοοραμένος, ένας γρασοσής, πού δέν έννε ούτε τό άγγέλιο του νερού, πού λέει ό λόγος. Μόλις έμαθε πώς θα κατέλταν στο σπίτι του ό δού υπαξιωματικοί, έκλιόσασε τά λίγα τρώφια πού είχε και ό,τι του ήρώσαν άπάντωσε πώς δέν έχει.

Οί δύο λογία τά βρήγαν οσοφρα. Άκουγαν τους άλλους τους συναδέλφους κάθε πρσί πού έλεγαν τό φαγητό τους έφταναν στα σπίατα όπου είχαν καταλάσει, τί περιουσίες, τί γλάνα... Κι' αϊτά να περουν με ζεφί κορυμμένα. Δέν ήταν δουλειά αυτή... Καί έπρεπε να γίνη.

Ένα βράδυ λοιπόν οι δύο λογία άναγαν φωτιά στο τζάκι του ταγγιόνη, έρωξαν νερό σε μία χούπα και την έβαλαν να βράση. 'Ο ταγγιόνης τους κάταξε κι' έλεγε μέσα του πώς κάτι φαγητό θα μαγειριούν κι' ό,τι βρέβαια θα του έδιναν κι' αϊτό, πού από την ταγγιωνία του έτρωγε ζερό ψωμί. 'Εσπεμίανε λοιπόν να ιδη τί καλό θαόασαν στή χούπα να βράση. Φαντασθήτε τώρα την άπορία του και την άπογοήτησή του, όταν είδε τους λογίες να οίχουν στή χούπα για να βράσουν μία φούστα χάλικια...

«Μαγειές κάνουν;» άναρωτήθηκε μέσα του ό ταγγιόνης. Οί λογίες όμως δέν έκαναν μαγειές. Άφρσαν τά χάλικια να βράσουν λίγο, βστειρο έβαλαν άλάτι και με τό ζουτάκι έδομαζαν τό φαί.

—Κοντεύει; ρωτούσε ό ένας.
 —Άζόγια λίγο και θάται έτοιμη. 'Αλλά έννε μεγαλείο σούπα!...

'Ο ταγγιόνης σταφοκοπότανε. Σούπα με νερό και χάλικια; Και νάγια μεγαλείο; Κι' αϊτός να μην τό ζέση; 'Ετσι θά έννε τό πρόβλημα. Δέν θα ζόδιε τίποτα πεία. Χάλικια γεμάτος ό δρόμος.

«Θάξουν καμιά συνταγή αϊτούς, σκέφτηκε. Καί ρώτησε:

—Τ' έννε αϊτό πού μαγειρεύετε, σουπά παιδιά;
 —Δέν τό βλέπετε, μπαίρτα; Μιά χάλικια.
 —Μα τρώγονται τά χάλικια;
 —Τρώγονται λέει; Νά γλώβης και τά δαχτυλά σου, μπαίρτα, άρζει να ζέρη; να τά μαγειρέψης.

Και δός τιν οι δύο λογία δοκιμάζαν ή σούπα, λέγοντας:

—Ψυχή μου, φαί! Γίνετα θαύμα. Άν είχαμε και λίγα λάχανα, θα γινόταν πού καλύτερη...

'Ο ταγγιόνης σκέφτηκε: «Ένα μάσσο λάχανα για να μάθο ή συνταγή ής σούπας, δέν έννε άριθάς.

—Να σάς δόσω εγώ, παιδιά, λίγα λάχανα, είτε στους λογίες, μιά να με μάθετε και μένα να μαγειρεύω.

—Μιράβο! να σε μάθουμε. Γιατί ό,τι; Φέρε τά λάχανα.

«Έφρασαν μέσα και τά λάχανα. Και δοκιμάζοντας, έλεγαν:

—Μουρ τί έννε τοίτο; Όχις ό Μένας Ναπολέον δέν τό έφαγε ποτέ... Άζ! να μην έρωμε λίγο βούτιρο...

'Ο ταγγιόνης έκανε τό λογαριασμό του.
 —Άν σάς δώσω εγώ βούτιρο, παιδιά, μου δίνετε και μένα ένα πιάτο;

—Ένε να ρωτάς; Φέρε τό βούτιρο και τώχει με τό πιάτο!... Τους έδωσε και βούτιρο.

'Η σούπα πεία άρχισε ν' άγάζη εύχάριστα. Έγέμισε τό δομάτιο μοσοβόλια. 'Ο ταγγιόνης άνοιγόσασε τά ρουθόθια του.

—Μισέ δουλειές κάνετε, είτε αγά ό ένας λογίας στον σύντροφό του. Έβαίξε βούτιρο, μιά δέν έρωμε λίγο λαρδί, λίγο χοιρινό πάχος, να νοστιμήση ή σούπα. Έτσι τώρα πού την έκανε, έννε για άφροστο...

'Ο ταγγιόνης είχε πιωθεί πεία στα βρόγια. Τους έδωσε και λαρδί, περμεινότας τό πιάτο.

Τέλος ή σούπα ήταν έτοιμη. Μεγαλείο πράγματι! Μέ λαρδί, με βούτιρο, με χοιριακά!...

—Έ, τώρα πεία, είτε σ'οίς λογίες ό γέρο-ταγγιόνης, ή σούπα θάνα έτοιμη. Νά την κενώσετε, λέω, στα πιάτα και να φάει...

—Αυ' ό Θεό! δέν βέλει έτσι, μπαίρτα. Καί λείπει άκόμα... Όθέλι άπορο ψωμί, να τό ψήσουμε στή κάρθωνα, να κοκκισή και να τό τρώψουμε ύστερα μέσα, πού να τρώψη ή μένα και τό παιδίού να μη δειν...

—Δασπο ψωμί δέν έχω, βορ παιδιά. Πώς θα γίνη τώρα;

—Έχε; ό φουρνάρας έδώ στη γωνιά, πετάωτε μπαίρτα, κι' άγόρασε μας, γιατί άλλωδός δέν άζειτε έναν παρά ή σούπα. Ένε για πέταμα...

Λασιόντες ή κορυμμένα και χάλικια ή σούπα.

'Ο ταγγιόνης χαρτασθήκε πάλι. Άγόρασε τό ψωμί, τό έψησαν, έτόμασαν όλα ζοι τότε οι δύο λογίες είχαν στον ταγγιόνη:

—Έν τάξει, μπαίρτα, τώρα. Καί για να μη λές πώς είμαστε άγάστια παιδιά, είτε θα φάμε μόνο τό ζουμά και σε σένα θ' άφήσουμε δια τά χάλικια!...

—Γιά να ζέρη, δηλαδή, μπαίρτα... Αϊτά έχουν όλη την όσσία!...